

Arrest

nr. 248 826 van 9 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. VAN DER LINDEN
Steenweg op Antwerpen 48
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 september 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 11 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VAN DER LINDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 oktober 2010 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 november 2011 werd dit verzoek geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nummer 76 634 van 6 maart 2012.

1.2. Op 18 april 2012 diende verzoeker een eerstvolgend verzoek om internationale bescherming in. Op 18 april 2012 wordt dit verzoek onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 14 februari 2019 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 11 september 2020 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.02.2019 werd ingediend en op datum van 20.08.2019 werd geactualiseerd door :

[…]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 08.03.2012 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 18.04.2012 met een beslissing van weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en vijf maanden voor de eerste en één dag voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 23 jaar in Sierra Leone, waar hij geboren en getogen is en waar zijn hele familie verblijft. Zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit de verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure dat betrokkene nog verschillende naaste familieleden heeft in Sierra Leone, met name zijn ouders, zijn twee broers en zijn twee zussen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2010 in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een verregaande integratie, dat hij hier zijn bestaan opgebouwd zou hebben, dat hij hier altijd gewerkt zou hebben, dat hij hier een uitgebreide vrienden-en

*kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat hij zich sinds zijn aankomst zoveel zou hebben trachten te integreren in de samenleving, dat hij een inburgerinstraject gevolgd zou hebben en zijn inburgeringsattest behaalde, dat hij cursussen Nederlands gevolgd zou hebben, dat hij er alles aan gedaan zou hebben om inzetbaar te zijn op de arbeidsmarkt, dat hij een cursus Nederlands voor anderstalige technische beroepen volgde, dat hij een attest basisveiligheid VCA behaalde, dat hij een opleiding tot metselaar gevolgd zou hebben, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat hij dus niet ten laste van de Belgische staat zou vallen, dat hij zeer gemotiveerd zou zijn om zich verder te integreren in onze maatschappij, dat hij zich zeer goed aangepast zou hebben aan onze Belgische cultuur, dat hij zijn attest van inburgering voorlegt evenals één deelcertificaat Nederlandse taallessen, zijn attest Nederlands voor anderstaligen technische beroepen, zijn diploma basisveiligheid VCA en zeven getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)"*

1.4. Op 11 september 2020 werd ten aanzien van verzoeker tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Verzoekende partij diende op datum van 14.02.2019 een aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9bis.

Op datum van 11.09.2020 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

De bestreden beslissing betreft een 'technische weigering' daar de DVZ stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging van verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

M.a.w. is de DVZ van oordeel dat verzoeker naar zijn land van oorsprong dient terug te keren om aldaar de aanvraag om machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis in te dienen.

Echter houdt de DVZ met tal van argumenten (en evenzo buitengewone omstandigheden) geen rekening.

Ten eerste beweert verzoeker dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst teneinde de aanvraag om machtiging van zijn verblijf op basis van art9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

De DVZ stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker geen (begin) bewijs levert van het feit dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst.

De 'loutere vermelding' dat verzoeker vreest voor zijn leven, indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, zou niet volstaan om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verzoeker betwist dat het een 'loutere vermelding' betreft.

Verzoeker verwijst in deze naar de afgelegde verklaringen en overgelegde documenten in het kader van zijn asioldossier.

Verderop in de bestreden beslissing verwijst de DVZ eveneens naar het asioldossier van verzoeker om hieruit een argument te halen om tegen verzoeker te gebruiken ("Bovendien blijkt uit de verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure dat betrokkene [...]")

Uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat de DVZ, in het kader van de aanvraag om machtiging op basis van art 9bis van de Vreemdelingenwet, wel degelijk rekening houdt met verklaringen afgelegd in het kader van de asielprocedure.

Aldus, kan de DVZ in de bestreden beslissing niet enerzijds verwijzen naar het asioldossier om er argumenten contra uit te halen EN anderzijds stellen dat de vrees voor verzoekers leven in geval van terugkeer 'een loutere vermelding' betreft zonder te verwijzen naar de afgelegde verklaringen in het kader van het asioldossier.

Men kan niet van twee walletjes eten, dit zou niet fair zijn.

Verzoeker zou daarenboven geen nieuwe elementen toevoegen aan de elementen die hij reeds naar voor bracht tijdens zijn asielrelaas en die niet werden weerhouden .

'De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties ', stelt de DVZ vervolgens in de bestreden beslissing.

Verzoeker kan de DVZ in deze argumentatie evenmin volgen.

Immers, de beoordeling van een asielrelaas door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is niet dezelfde beoordeling die de DVZ dient te maken in het kader van een aanvraag om machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In het kader van een asielprocedure wordt er gekeken of de door de asielzoeker aangebrachte elementen vallen onder de voorwaarden van het Vluchtelingenverdrag (oftewel de onmogelijkheid van terugkeer) en in het kader van een aanvraag om machtiging van verblijf dient er te worden gekeken naar de voorwaarden die artikel 9bis stelt, namelijk zijn er buitengewone omstandigheden of niet.

Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor verzoeker zeer moeilijk maken of ónmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde diplomatieke of consulaire post. (RvV arrest nr 226 086 van 13 september 2019)

De voorwaarden gesteld in het vluchtelingenverdrag, de voorwaarden gesteld in van art 3 EVRM en de voorwaarden gesteld in art 9bis van de Vreemdelingenwet zijn niet dezelfde.

De voorwaarden van artikel 9bis dienen immers niet zo strikt te worden geïnterpreteerd.

Bijgevolg kan de DVZ niet zonder meer stellen dat de elementen ter ondersteuning van het verzoek om machtiging van verblijf geen andere beoordeling wettigen dan die van 'deze instanties' (CGVS).

De DVZ dient m.a.w. zelf een beoordeling te maken en dit volgens de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De DVZ blijft in gebreke dit te doen.

Tevens houdt de bestreden beslissing geen rekening met de pandemie die momenteel heerst en weer opflakkert.

Het feit dat er een pandemie heerst en dat de maatregelen ter bestrijding van COVID-19 weer verstrengd worden, maakt eveneens een buitengewone omstandigheid uit in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Er kan niet enerzijds verwacht worden dat verzoeker deze maatregelen respecteert en dat hij anderzijds naar zijn land van herkomst reist om een aanvraag om machtiging van zijn verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Los van de risico's voor de gezondheid waaraan verzoeker zich mogelijks zal blootstellen bij dergelijke verplaatsing, stelt zich de vraag of dit tevens een noodzakelijke verplaatsing is of niet.

Gezien het feit dat de aanvraag perfect kan worden ingediend bij de burgemeester van de verblijfplaats door een eenvoudige verzending met de post, en er dus een (veiliger) alternatief bestaat dan te reizen naar het land van herkomst, is het antwoord op de vraag negatief.

Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn dat het voor verzoeker zeer moeilijk of onmogelijk is een beroep te kunnen doen op de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen.

Ten tweede voert verzoeker in zijn aanvraag aan dat hij sinds zijn gedwongen vertrek geen banden meer heeft met zijn land van herkomst. Het feit dat hij daar nog naaste familie heeft, doet daar geen afbreuk aan.

Ten derde voert verzoeker aan dat hij reeds lang in België verblijft en hier perfect geïntegreerd is.

Het centrum van zijn belangen bevindt zich in België.

Bij de aanvraag werden tal van stukken gevoegd die als bewijs dienen van zijn integratie.

Verzoeker heeft een inburgeringscursus gevolgd, de taal geleerd en allerlei opleidingen gevolgd om zich inzetbaar te maken voor de arbeidsmarkt.

Verzoeker heeft tevens een uitgebreide kennissen- en vriendenkring opgebouwd.

De DVZ kan deze elementen niet zonder meer inklasseren bij de 'elementen ten gronde'.

Aangezien deze elementen het verzoeker ook zeer moeilijk maken een beroep te kunnen doen op de bevoegde diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst, dienen zij tevens te worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Immers, deze elementen maken dat verzoeker niet zonder meer naar zijn land van herkomst kan terugkeren en alles hier zomaar kan achterlaten teneinde aldaar een aanvraag tot regularisatie van zijn verblijf in te dienen, niet wetende hoelang deze procedure gaat duren.

De bestreden beslissing werd genomen op 11.09.2020, anderhalf jaar na de indiening van de aanvraag op 14.02.2019...

Hoelang dient verzoeker in zijn land van herkomst te wachten op een antwoord alvorens te kunnen terugkeren naar België? Wat met zijn integratie, zijn gevolgde opleidingen, zijn vrienden? Zal hij daar nog iets aan hebben als hij na lange tijd terugkeert uit zijn land van herkomst of dient hij alles van nul terug op te bouwen?

Uit deze argumentatie blijkt dat indien verzoeker, volgens de DVZ, dient terug te keren naar zijn land van herkomst, artikel 8 van het EVRM eveneens geschonden is.

De bestreden beslissing is derhalve niet afdoende gemotiveerd, schendt de zorgvuldigheidsredelijkheidsplicht, schendt de voorwaarden van artikel 9bis en schendt de voorwaarden van artikel 8 EVRM."

3.2. Waar verzoeker zich beroept op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat deze artikelen de overheid verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en het feit dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom hij de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk aantoonde dat zijn leven in gevaar is indien hij naar zijn land van herkomst terug te keren. De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker louter verwijst naar de elementen die hij voorlegde in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming. Waar verzoeker betoogt dat verweerder *“niet zonder meer [kan] stellen dat de elementen ter ondersteuning van het verzoek om machtiging van verblijf geen andere beoordeling wettigen dan die van ‘deze instanties’ (CGVS)”*, verduidelijkt hij niet welke elementen niet in overweging werden genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerder op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige manier te werk is gegaan. Verzoeker toont niet aan waarom het voor hem omwille van voormelde argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit zijn land van herkomst of plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen.

Waar verzoeker betoogt dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst, motiveert de bestreden weigeringsbeslissing dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in Sierra Leone aangezien hij daar ruim 23 jaar verbleef. Daarenboven verklaarde verzoeker in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming dat zijn ouders, twee broers en twee zussen woonachtig zijn in Sierra Leone. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet en maakt niet aannemelijk dat verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk is gegaan.

Verzoeker betoogt in een derde middelonderdeel dat hij reeds lang tijd in België verblijft, hier perfect is geïntegreerd en een uitgebreide kennissen- en vriendengroep heeft opgebouwd. In de bestreden weigeringsbeslissing motiveert verweerder dat elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling in zijn situatie kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. De stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont niet aan dat er in zijn geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. Zo toont hij geenszins concreet aan waarom het voor hem omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit zijn land van herkomst of plaats van openthoud in het buitenland in te dienen.

Verzoeker voert daarenboven aan dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de pandemie die momenteel heerst. Verzoeker betoogt dat de verstrenging van de maatregelen ter bestrijding van het coronavirus beschouwd dient te worden als een buitengewone omstandigheid. Hierbij dient de Raad op te merken dat de huidige gezondheidsmaatregelen tot nader order als tijdelijk beschouwd moeten worden en veranderen in functie van de evolutie van de (wereldwijde) pandemie. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het voor hem inderdaad zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een verblijfsaanvraag in te dienen in zijn land van herkomst of plaats van openthoud.

3.4. Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven van verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoeker dit element thans pas voor het eerst aanvoert. Hij kan derhalve verweerder niet ernstig verwijten omtrent dit element niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Voor zover verzoeker op dit element een antwoord wenst, herinnert de Raad eraan dat hij zich voor een beoordeling niet in de plaats mag stellen van de bevoegde administratieve overheid, in dit geval de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker voert geen concrete grieven aan ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT